

Jeza zdravje spodkopluje.

Neki mladenič, ki je bil zelo jezi udan, je vedno bolehal. Pokličejo zdravnika, ki kmalo spozna vzrok njegove bolezni: resnobno mu pred oči stavi pogubnost jeze. Hudi jezi udani mladenič mu pa noče verjeti, marveč ta resnobni nauk ga pripravi v novo togoto. Zdaj vzame zdravnik ogledalo raz steno in ga drži pred oči raztogotenemu mladeniču. Ko zagleda mrtvaško blede obličje svoje in svoj divji pogled, se vstraši in molče pogleda zdravnika. Zdravnik pa porabi trenutek rekoč: »Ali vidiš svojo podobo? Več tacih viharjev izkorenini življenje.« To mladeniča ozdravi: zgubi jezo, dobi zgubljeno zdravje.

Delaj dobro!

§ 3. Pokorščina.

(Nadaljevanje.)

Dobri učitelji imajo navado, da one stvari, ki se jim zdijo posebno važne, bolj natančno in več časa obravnavajo. Tudi meni se zdi v šoli rajske nedolžnosti ravno **pokorščina** tako važna reč, da se moramo zopet danes nekoliko pomuditi pri tem predmetu.

Zakaj da vam pokorščino tolikanj priporočam, lahko že iz tega razvidite, kar sem zadnjič rekel o njej. Gorko vam jo moram priporočati iz teh-le treh vzrokov: 1. ker človek v vaših letih ne zna še razsoditi, kaj mu je koristno, kaj pa škodljivo, ne zna še ločiti strupa od zdravega živeža; — gorjé mu, ko bi ne imel modrega vodnika, ki mu vedno kaže pravo pot, ukazuje, kar je prav, prepoveduje pa, kar je napak. 2. Zato ker je človek v mladih letih preveč lahkomišljen: delo in trud ga ne veseli, le v igrače in norčije je bolj zamišljen in najlepša leta bi zapravil, ko bi ga nihče ne svaril in priganjal k resnemu delu; kar pa se v mladosti zamudi, je rado za vselej zamujeno. Toraj večjidel le pokorščina primora

otroka, da koristno obrača najlepši čas — spomlad svojega življenja. 3. Tretji vzrok je pa ta, ker pokorščina stori otroka najbolj podobnega Jezusu, ki je bil ves čas na zemlji pokoren, čeravno je kralj nebes in zemlje. Sploh: ljubezen do Boga in do bližnjega, to je, spolnovanje božjih in cerkvenih zapovedi ni nič drugega, kakor sveta pokorščina. Pokorščina toraj vse druge čednosti vzdržuje in človeka v nebesa privede, nepokorščina pa ga tira v greh in večno pogubljenje.

Štel sem si toraj v svojo dolžnost, da sem vam to prepotrebno čednost še enkrat na srce položil. In zdaj mi je le še to razložiti: kakšna mora biti vaša pokorščina? Najkrajši in najboljši odgovor na to vprašanje je ta-le: vaša pokorščina in ubogljivost bodi taka, kakoršna je bila pokorščina in ubogljivost Jezusova!

1. Vaša pokorščina bodi **splošna**, to je, v vseh rečeh morate ubogati stariše in predstojnike (le takrat seveda ne, ko bi se vam zapovedalo kaj grešnega) kakor je Jezus ubogal v vseh rečeh. Ali menite, da si je kdaj zbiral, kadar sta mu Jožef in Marija kaj zapovedala? kaj mislite, da je le to storil, kar je bilo prijetno, ono pa opustil, kar je bilo težko? Ali bi se to reklo Jezusa posnemati, ako bi le na pol opravili to, kar se vam ukaže, ako bi se prehitro naveličali, celó opuščali, kar se vam težavno in neprijetno zdi!?

2. Vaša pokorščina mora biti **zvesta** in ne hinavska; ne le takrat, kadar vas vidijo, marveč tudi takrat, kadar ste sami, zvesto spolnujte, kar se vam je ukazalo. Vaši stariši in učitelji vam zapovedujejo namestu Boga; pred Bogom pa se ne morete nikjer skriti.

3. Ubogati morate **natanko**: ravno to delati, kar je vam ukazano, in ravno takrat, kadar je zapovedano. Vse naj se zgodi o pravem času in na pravem kraju.

4. Ubogajte vselej **urno**: precej pojdite, kamor vas pošljejo, takoj storite, kar se vam veli, brž popustite to, kar zdaj delate, ako se vam kaj drugega naloži. Največja sovražnica pokorščini je lenoba.

5. Vaša pokorščina bodi **postrežljiva**; da, tako urna bodi vaša pridnost, da boste že iz oči uganili, kaj bi radi stariši, učitelji itd. Kar sami se spomnite, kaj

je treba o posebnih prilikah storiti, in kar urno opravite, še predno vam ukažejo.

6. Ubogajte **z veseljem**; Jezusu bi gotovo ne bilo všeč, ko bi sicer storili, kar se vam je zapovedalo, toda mrmraje, z nejevoljo, s kislim obrazom, z objokanimi očmi, ali ko bi celó jezo kazali z neuljudnim ugovarjanjem in upornim vedenjem. Najslabše pa bi bilo, ko bi se celó predrznili pokorščino odreči z besedami, ki naj bi se nikoli ne slišale iz ust pridnega otroka: »ne bom ne«, »ne grem«, »nočem« ... To bi bila zamera prevelika, ne le pri vaših zapovednikih, marveč še posebno pri Jezusu in Mariji. Kaj bi bilo, ko bi tisti trenutek, ko ste bili uporni, Jezus stopil v hišo, ali ko bi se vam Marija prikazala, — kam bi se skrili, kako vas bi moralo biti sram, strah in groza!? Zato moram pridejati še zadnjo lastnost:

7. Vaša pokorščina mora biti **pobožna**, to je, iz tega svetega namena ubogajte, da bi bili Bogu všeč, ne pa le iz posvetnih namer, samo zato, da bi vam rekli, »kako ste pridni«, ali da bi vas raje imeli memo družih, ali da bi prejeli kako darilo.

Tako veselo pokorščino vam bode Bog gotovo poplačal že na tem svetu, posebno pa v večnosti.

Pokorščina je med čednostmi prva.

V prvih časih krščanstva je bilo veliko svetnikov, ki so svet zapustili ter šli v puste, samotne kraje. Tam so ti sveti možje kakor angelji čisto živeli, brez prenehanja molili, pridno delali, v vseh čednostih se vadili in le molčali, če niso prepevali svetih pesmi ali pa imeli pobožnih pogovorov.

Nekega dne se pet ali šest taciš svetih puščavnikov zbere v celici svetega Antona, ki so ga čislali kot svojega očeta in voditelja. Razgovor se prične ob vprašanji, ktera je najznamenitejša čednost, ki jo more človek imeti. Ta imenuje ponižnost, drugi čistost, tretji spet potrpežljivost. Sveti Anton pride slednji na vrsto in pravi: »Najizvrstniša čednost je pokorščina, ker je pomoček, s katerim se pridobijo vse druge.« Vsi pritrdijo svojemu častitljivemu učeniku in se z vso gorečnostjo prizadevajo za to čednost.

Zlata črka.

Neki redovnik je pisal v svoji celici; ravno hoče narediti črko **O**, kar ga pokliče zvon. Hipoma odloži pero, ne da bi dokončal pričeto črko ter gre. Ko se po izvršenem opravilu v celico vrne, glej, najde črko prelepo zapisano in sicer — s čistim zlatom!

Pokorščina Jezusu posebno ljuba.

Naš Gospod Jezus Kristus se je nekega dne prikazal mlademu frančiškanku v podobi prelepega deteta, ko je pobožno molil v svoji celici. Neizmerno se razveseli tega nebeškega obiskanja. Toda oh, le malo trenutkov se more radovati. Kmalo po prihodu božjega Deteta pozvoni za večernice. Mlademu menihu pa je sveta pokorščina več, kakor sladka radost nebeške prikazni; brez obotavljanja zapusti Jezusa in gre, kamor ga pokorščina kliče. Ko se vrne, — o veselje! — najde še v sobici Jezusa, ki ga z nedopovedljivo prijaznostjo pozdravi rekoč: »Moj sin, ostal sem tukaj, ker si ti šel precej, ko te je pokorščina klicala. Ko bi bil pa ti ostal, šel bi bil jaz«.

Suha vejica se razcvete.

Svetemu Teotimu zapove prednik, naj vsako jutro in vsak večer poliva suho vejo, ki jo je bil v zemljo vtaknil. Kdo izmed vas bi bil to storil? Suhi veji priliti, čemu neki? — Toda Teotim misli: »No, prednik mora že svoj vzrok imeti. Kdo vé, zakaj mi to veleva?« Tako si misli Teotim in vsak večer pa vsako jutro pridno prinaša vode in priliva suhi rastlinici. Pa glej čudo: Nekega dne zagleda na mestu suhe vejice — prelepo cvetlico. Hitro teče predniku naznanit ta čudež. Prednik pa ga ljubeznjivo objame rekoč: »Moj sin, tvoja pokorščina je storila ta čudež. Bog je hotel pokazati, kako zeló mu je všeč tvoja ubogljivost. Še nadaljuj po tako lepem začetku in bodi zgled pokorščine!«